

S obojkem. Blbým, blbým obojkem, abych to tak nazvala ☹ .

S obojkem s kterým nesouhlasím a nikdy se s ním asi nesmírím. Ale po tý době co se snažíme a pachtíme a dosáhli jsme značnýho posunu, kdy Tali můžeme dopřát dostatek svobody a kdy naopak občas přijde moment, kdy jí v hlavě škubne a je schopna v pikosekundě kvůli čemusi kdesi v dálavách - a tím teď myslím kus žvance - letět bezhlavě do dálav a vy nemůžete nic, mi nezbylo mi nic jinýho, než v tichým zoufalství kývnout.

Nechci aby se stalo nějaký neštěstí, protože ona má opravu velký akční rádius zvlášť v tento moment. Akční rádius psa s kterým počítali pro field trialové soutěže a nechali ho běhat po dálavách. Bohužel zapomněli instalovat brzdy. A taky nechci aby musela chodit na krátkým vodítku. A s košem. Protože jiný řešení opravdu v tomhle bodě není. Ona je totiž i na tom vodítku schopná při čmouchání vdechnou sebenepatrnější drobeček - tomu opravdu nezabráníte - a tím se pěkně samoodměnit a to chování posílit. A v podstatě ani ten košík není až tak pojistkou, protože ona přes něj dokáže cedit i mnohem větší věci. Takže pak jediné krátký vodítko a hlavu pěkně celou dobu ve vzduchu ☹ ☹ . Ne, to už je přehánka, ale v podstatě ne tak velká, protože to by byl jediný způsob, jak jí v tom zamezit, aby to nikdy, nikdy, nikdy, už nemohla dělat.

Ale je pravda, že košík eliminuje ty největší hnusy. Tedy takhle - eliminoval, abych byla přesnější. Protože před časem i košík přestal být tou pojistkou, kdy jsem s ní mohla chodit tedy na volno a dopřát jí svobodný pohyb, protože si byla vědoma toho, že jí to drží na uzdě. Ovšem nedávno se jí zase podařilo si ho servat a tím pádem si udělala svůj bufet trip a tudíž nám odzvonilo. A navíc si do rypáku zase zanesla infekci, jako před rokem, kdy jsem používala měkký kožený. A tak ten košík teď nosit ani nemůže.

V sobotu po narozeninách předvedla Peťě to, o čem občas píšu a ta jen vydechla to "Pane jo", nebo něco takovýho. Každopádně to viděla v přímým přenosu. A já už si řekla, že stačilo. A s velkým sebezapřením se rozhodla zkusit kompromis. Obojek jo, ale bude se jen pískat. No, krom toho, že ten krám nesnáším, je to taky neskutečnej opruz. Fakt že jo, nechápu, že z toho může být někdo tak odvařený. Byla jsem vždycky zvyklá chodit se psy téměř na nahato. Neboli obojek a ruce v kapse. S Tali přibylo na venčení spousta krámů počínaje stopovačkou, která způsobuje spáleniny nohou na Brtníkovi, až po hledání vodítka, který mě nepřizabije (mimoходом Peti - díííík za tu skvělou modrou a hlavně měkkoučkou lonžku) a jako vrchol

všeho košík, který celý proces sžívání komplikuje. Nemůžete si s ním pořádně hrát - nebo ne aspoň tak jak potřebujeme my a debilně se přes to ten pes odměňuje a taky zase znemožňuje odměnu takovou jakou potřebujeme my - protože těžko jí můžu hodit kus žvance do výšky, aby si ho chytla. Teda můžu, můžu. V tom mi nikdo nebrání, že jo, ale..... jaksi nezafunguje to. ☐ Ale smířila jsem se s tím omezeným provozem. A ne, nestačí to. Musím se smířit s něčím, co fakt nemám ráda. A co mi navíc komplikuje život.

Musíte pamatovat na to, že krom normoš obojku musíte dát psovi tenhle krám. A musíte pamatovat na to, že k tomu krámu patří ještě to, čím se ten krám ovládá. A musíte zatraceně dobře hlídat, abyste ho měli v pohotovosti v momentě, kdy ho budete potřebovat. Takže ho musíte mít někde dostupně. Nemůžete ho mít v kapse, protože mimo to, že pak nebude rychle dostupný, tak se taky může stát, že by se nechtěně přenastavil. Z mnou požadovaného pískání. A to ne, to fakt nenene a ještě stokrát nenenene. Není to sice asi snadný, ale nemožný to není. Brtník to nosí na zadní kapse kalhot. Jenže já to třeba momentálně nemám kam píchnout, páč dlouhá zimní bunda nemá žádnou zadní kapsu (škoda, že na to výrobce zimní bundy třeba nemyslel ☐ ☐ ☐). Takže šňůrka na krku a na ni to zavěsit. Začínám vypadat jak šéf kolotočářů. Jen místo toho, abych byla ověšená zlatýma řetězama mám kolem krku píšťalku na šňůře, krám na šňůře, přes rameno vodítko a taky kapsičku na dobrůtky. Zas výhoda, pokud se v náhlém nějakým pouzení ze zoufalství rozhodnu se oběsit, mám na výběr z několika mnoho možností ☐ ☐ Libo-li žlutou šňůru na píšťalku? Nebo tu červenou od krámu? Nebo bude lepší to reflexní vodítko, to mě asi udrží nejlíp. Popruh od kapsičky na pamlsky by taky nebyl marnej..... No nic no, prostě blbý. Navíc se to na tom krku blembá, motá..... jak říkám, blbý, je to blbej krám.

Ale.....

Nějaký ty pozitiva by se ovšem našly. To přiznávám. Když jsem v pondělí ráno vzala na venčení místo košíku ten krám a Tali uprostřed hraní vypálila směr poslední panelák.....pískla jsem. Na píšťalku. To nezpůsobilo zhola nic. Píšťalku od samého začátku, kdy k nám přišla bojkotovala. A ač se mi, přes komplikace toho, že Brtník zarytě jel v tom, že za á) pískal zcela jinačí signál než já a za bé) píšťalku odmítal použít - a tím pádem jsme v tomto a nejen v tomto, případě nebyli rozhodně synchronní, jak by u Tali bylo zapotřebí, grrrr., podařilo docela hezký přivolání. Kdyby byl býval aspoň přistoupil na ten signál, který už roky na píšťalku u psů používám já a tím pádem jsou na ni vždy psi - tedy i Rumíček

zvyklý, bývala bych to měla jednodušší v tom, že pro oba psy by to býval jednotný a jasný a srozumitelný signál. Zvlášť tedy, když se původně v tom výcviku nějak nechtěl angažovat. No co už, že jo. Každopádně jsem se dopachtila k tomu, že i na píšťalku, která je rozhodně slyšet dál než pískání na hubu, umí Tali předvést hezký přivolání, ale prostě to tím pádem není o tom, o čem bych to chtěla mít. Takže ucpaný ouška a běžíme, co Talinko? Tak jo, zkusíme to. Když v rámci reflexního oblouku neproběhlo ničehož, zapískala jsem krámem.

A..... copak to vidí oko mé? Talinku, která okamžitě otáčí a běží k mé, do té doby přehlédnutelné a hlavně přeslechnutelné, maličkosti? Takže ouška máme průchozí?? Ano? Ano. Letí tak normálně, jako kdyby bývala zareagovala na píšťalkový písknutí (měla jsem strach, že to třeba na ní bude nějak blbě působit). Netvářím se nijak nadšeně, jako bych se tvářila, kdyby doběhla už na píšťalku. Chci aby si byla vědoma toho, že tohle už není to, co se od ní očekává. Šmrdolí se kolem mě a čučí, co já. No já nic, tohle nebyl žádný výkon, tohle byl návrat po upozornění a to není na žádný oslavování, to rozhodně není. To se mi naopak vůbec nelíbí, že to bylo takhle. Takže jdem.

A jdem takhle stejně i odpoledne. A..... to už máme s sebou jinačí Talinku. Talinku co se tam rozběhne, letí jako pitomá.....a pak se zastaví v místě, kde jsme nesčetněkrát spolu trénovaly o čem, že by to mělo být. Stojím a skorem nedejchám (a to nemám rýmu už! □)Zamyslí se hluboce a sama od sebe, bez písknutí, natož bez opakování písknutí, se otočí a pádí za mnou. Juchajdáááá, tooooo je hodná Taliprtkaaaa, ohňostroj pamlsků víří vzduchem. A zde podotknu druhý pozitivum - právě tu možnost toho ohňostroje, protože to s košíkem fakt neuděláte. Je výýýýborná, výborná, nejvýbornější, radujeme se spolu. Pak si jdeme hrát s balonkem. Po nějaký době dojde k tomu, že jí čutnu dálku, ona to řeže prostorem jako magor a pak to v rámci toho napálí směr druhéj panelák. Chjo. Postup je naprosto totožnej, jako ráno u toho prvního. Uši nepřijímají. Tak jo. Zase to zkusíme, když v rámci oblouku to do hlavy nedoteklo. Zapískala jsem krámem. A zase máme hnedle Talinku, co má čistounký a průchodný ouška. Tak, to máme dvě zapískání. I tohle zapískání způsobilo, že když se u toho druhého paneláku ocitne následně druhéj den, zastaví se, hluboce se zamyslí a pak vytlemeně běží ke mně sama od sebe. A pochopitelně dojde na ohňostroj, jásání a tak jako podobně. Takže pozitivim by se našlo, abych byla poctivá.

No a pak tu máme něco, co mě značně překvapilo. Značně. Snažím se s Talibufetěním bojovat na všech možných i nemožných frontách. S mizivými výsledky. Kdy ona ví, ví, ale

prostě jí to přemůže. To už tak prostě je. A teď najednou jde a OZNAČÍ!! Označí krajíc ve křoví. Ne, že by ho obešla, nebo že by se třeba na poslední chvíli ve svém konání zarazila. Ne vůbec právě. Ona skutečně ten krajíc označila a šla mi ho oznámit, že tam je. Abych ho jako viděla a že jako vona si ho nevzala. Tak jak ji to doma učím, že když už něco najde, bude pro ni výhodnější mi to ukázat a nechat to tam být. Stejně tak poté ten druhý krajíc o kus dál. Tohle do ní šrotím sto let, venku to nikdy nefungovalo . Až teď ??????????????????????Měla jsem pocit, že si hlavu vykroutím údivem jak žárofku z lustru. A to jsem ještě nevěděla o tom, co mi řekl Brtník dodatečně. Že mu teď sama od sebe přivlekla z roští kus uzelenýho kuřete. Nesežrala to a donesla to ukázat.

Já bych čekala při tom, jak se doposud chovala, že to bude maximálně zapírat, nebo třeba po tom půjde a pak na poslední chvíli se zarazí pod tíhou argumentů □ . Ale ta situace nebyla o tom, že bychom my po ní chtěli, aby to nechala, pustila. Ne, vůbec. Tohle byla její vlastní iniciativa. V obou případech by to bývala mohla aspoň zkusit a čekat na fuj. Rozhodla se vyřešit to k naší velké radosti takhle. Na fuj ani nemuselo dojít. Místo toho došlo na hromadu chválení. Za což jsem neskutečně ráda.

No takže tak. Je to blbej krám, kterej nesnáším a nikdy ho nebudu mít ráda. Je mi proti srsti i přes to, že pouze pískám. Na tom se nezmění zhola nic. Ale vzhledem k tomu, že Tali kolem rotuje s vytlemenou hubou a jaksi uvolněněji (což není nelogický, neb odpadá to napětí na vaší straně z toho, že musíte být neustále ve střehu, předbíhat někoho, kdo je zatraceně rychlejší a z toho, že je to jak u blbejch na dvorečku furt dokola, dokola) . A to je pro mě velem podstatný - myslím tu vytlemenost, kdy se nemusíme furt navzájem kontrolovat a jsou najednou volný ruce k věcem, který nebyly možný. A v neposlední, v neposlední řadě, to je klidnější i pro Rumíčka mýho zlatýho. A pro něj, stejně jako pro to, aby se něco nestalo, tak prostě....., ale s výhradama.

Ale je to krám, krám blbej a tím taky zůstane.